

“ร่าง”

ยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ

(พ.ศ.2555-2559)

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญ เพราะนอกจากประเทศไทยได้ก้าวขึ้นสู่การเป็นประเทศผู้ผลิตยางอันดับ 1 ของโลกตั้งแต่ปี 2534 ยังได้มีการขยายพื้นที่ปลูกไปยังทุกภูมิภาคทั่วประเทศ ล่าสุดเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2553 คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติโครงการปลูกยางในพื้นที่ใหม่อีกกว่า 8 แสนไร่ภายในปี 2553-2555 จากข้อมูลปี 2552 ที่ผ่านมามีการส่งออกยางพาราในรูปวัตถุดิบ 87% คิดเป็นมูลค่า ประมาณ 146 ล้านบาท และส่งออกผลิตภัณฑ์ยาง 13% กลับสร้างมูลค่าสูงถึงประมาณ 153 ล้านบาท (ข้อมูลจาก: www.rubberthai.com โดย สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร) ยางพาราจึงเป็นสินค้าเกษตรที่ทำรายได้สูงเข้าประเทศเป็นอันดับ 1 รายได้จากยางพาราได้กระจายไปสู่เกษตรกรเจ้าของสวนยางและผู้เกี่ยวข้องมากกว่า 1 ล้านครัวเรือน นอกจากนี้ราคายางยังคงสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้เกษตรกรที่ปลูกพืชอื่นหันมาปลูกยางพารากันอย่างแพร่หลาย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญ และตระหนักในสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเพื่อหามาตรการแก้ปัญหาหากราคายางลดลง ด้วยการสร้างความเข้มแข็งให้กับอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ นอกเหนือจากการพึ่งพาการส่งออกวัตถุดิบเป็นหลัก

การสร้างเสริมความเข้มแข็งให้กับวงการยางพาราทั้งระบบที่ผ่านมานั้น พบว่าองค์กรที่เกี่ยวข้องกับยางพารามีหลายองค์กร แต่มีลักษณะการทำงานแบบแยกส่วนกัน ไม่สามารถทำให้เกษตรกรจนถึงผู้ประกอบการปลายน้ำพัฒนาตนเองให้สามารถแข่งขันกับประเทศคู่แข่งได้ ปัญหาขาดการพัฒนาเทคโนโลยีตั้งแต่การผลิตในอุตสาหกรรมต้นน้ำจนถึงอุตสาหกรรมปลายน้ำ และเทคโนโลยีสนับสนุนอื่นๆ รวมถึงขาดการพัฒนาบุคลากรด้านยางพารา เป็นสิ่งที่ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องร่วมมือกันแก้ปัญหาและเริ่มต้นการบูรณาการการทำงานร่วมและเสริมกันอย่างจริงจัง เพื่อยกระดับความสามารถของอุตสาหกรรมยางพาราไทยให้ก้าวสู่ความเป็นเลิศในทุกด้านอย่างยั่งยืน

การวิจัยและพัฒนายางพาราเป็นหนึ่งสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพารา ปัจจุบันมีหลายหน่วยงานที่ทำวิจัยและ/หรือให้ทุนสนับสนุนการวิจัยด้านยางพารา แต่พบว่าผลงานวิจัยหลายชิ้นยังไม่สามารถนำไปสู่การใช้ประโยชน์ได้ ทำให้เกิดคำถามถึงการบริหารจัดการงานวิจัยให้มีประสิทธิภาพ ลดความซ้ำซ้อน และการใช้งบประมาณวิจัยให้เกิดประโยชน์สูงสุดคืนกลับสู่อุตสาหกรรมยางพารา ผู้บริหารหน่วยงานที่ทำวิจัยและ/หรือให้ทุนสนับสนุนการวิจัยด้านยางพาราจึงได้ร่วมกันหาแนวทางแก้ปัญหาด้วยการบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานผ่านการจัดทำยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ เพื่อทุกหน่วยงานจะใช้ยุทธศาสตร์นี้เป็นแผนแม่บทและแนวทางการดำเนินงานวิจัยยางพาราของประเทศ โดยเน้นความต้องการของเกษตรกรและผู้ประกอบการเป็นหลัก ใช้งานวิจัยเป็นส่วนหนุนเสริมเพิ่มความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมยางพาราผ่านจุดแข็งของแต่ละหน่วยงานวิจัย ให้เกิดผลลัพธ์การพัฒนาอย่างยั่งยืนผ่านความร่วมมือกันทุกภาคส่วนอย่างแท้จริง

ที่มาและข้อมูลการจัดทำยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ

สืบเนื่องจากการประชุมหารือของผู้บริหารหน่วยงานต่างๆ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.), สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.), สำนักงานพัฒนาการวิจัยการเกษตร (สวก.), สำนักงานคณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ (สวทน.), สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) เรื่องการทำงานสนับสนุนการวิจัยที่มีประสิทธิภาพ และได้มีข้อสรุปว่าแต่ละหน่วยงานจะบูรณาการการทำงานร่วมกัน โดยในส่วนของยางพารานั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้การทำวิจัยด้านยางพาราของประเทศไทยมีความชัดเจนขึ้น ผลิตผลงานวิจัยได้ตรงกับความต้องการของผู้ใช้งานอย่างแท้จริง ลดความซ้ำซ้อนของงานวิจัย และสามารถเพิ่มความเข้มแข็งให้กับอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ รวมทั้งเงินงบประมาณจะถูกใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งที่ประชุมได้มีมติให้ สกว. รับผิดชอบในการจัดทำยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ

สกว. จึงได้จัดประชุมระดมความคิดเห็นการจัดทำยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเมื่อวันที่ 20-21 มกราคม 2554 ณ แกร์การ์เด็นท์ รีสอร์ท อ.มวกเหล็ก จ.สระบุรี มีผู้เข้าร่วมประชุมซึ่งเป็นตัวแทนจากองค์กรต่างๆ ทุกภาคส่วนของวงการยางพาราตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ และหน่วยงานสนับสนุนต่างๆ จำนวนทั้งสิ้น 52 ท่าน (รายชื่อดังภาคผนวก)

การจัดทำยุทธศาสตร์เริ่มจากการนำเสนอข้อมูลการทำวิจัย/การสนับสนุนทุนวิจัยใน 5 ปีที่ผ่านมา (2549-2553) ของ 4 หน่วยงานคือ สวทช., สวก., วช., และสถาบันวิจัยยาง (สวย.) กรมวิชาการเกษตร พร้อมนำเสนอยุทธศาสตร์ด้านยางพาราของ สวทช., สวก., วช., สวย., สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (สศอ.), และกลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (สอท.) ทั้งนี้ได้นำยุทธศาสตร์ของสอท. ที่ผ่านการระดมความคิดเห็นของสมาชิกกลุ่มฯ จนสรุปเป็นแผนแม่บทซึ่งประกอบด้วย 12 ภารกิจมาใช้เป็นข้อมูลหลักในการระดมความคิดเห็นจากที่ประชุมด้วยวิธีการอภิปรายและวิธีการเทคนิค เพื่อให้เห็นลำดับความสำคัญและความเป็นไปได้ของแต่ละภารกิจ มีการอภิปรายเพิ่มเติมเพื่อหาข้อสรุปว่าภารกิจทั้ง 12 ภารกิจเพียงพอต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศทั้งระบบหรือไม่ ที่ประชุมได้ร่วมกันคัดเลือกภารกิจที่มีความสำคัญมากและมีโอกาสความเป็นไปได้สูงต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพารา และกำหนดประเด็นการวิจัยที่สามารถตอบสนองเป้าหมายของภารกิจหลัก โดยสามารถสรุปเป็นยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ 4 ยุทธศาสตร์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

วิสัยทัศน์

วิจัยและพัฒนายางพาราไทยทั้งระบบ สู่ความเป็นเลิศในทุกด้าน

เป้าหมาย

ในระยะ 5 ปีนี้ จะยกระดับความสามารถของอุตสาหกรรมต้นน้ำจนถึงอุตสาหกรรมปลายน้ำให้สามารถก้าวเป็นผู้นำในอุตสาหกรรมยางพาราทุกด้าน

และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติเพื่อที่จะเป็นแนวทางการดำเนินการดังต่อไปนี้

ยุทธศาสตร์วิจัยยางพารา

1. ยุทธศาสตร์การผลักดันนโยบายที่จำเป็น
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาผลิตภัณฑ์เดิมและผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีศักยภาพ
3. ยุทธศาสตร์การสนับสนุนการส่งออก
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้มีประสิทธิภาพ

1. ยุทธศาสตร์การผลักดันนโยบายที่จำเป็น

รัฐบาลควรมีนโยบายผลักดันให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตระหนักถึงความสำคัญและเกิดกลไกการสนับสนุนต่างๆที่จำเป็นต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ ตั้งแต่การปลูก การผลิต การตลาด งานวิจัย กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และการสร้างบุคลากรด้านยางพาราเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมยางให้มีความเข้มแข็งขึ้น

กลยุทธ์การดำเนินงาน

- 1.1 สนับสนุนด้านการผลิตยางพารา เน้นความสำคัญของนโยบายการรักษาเสถียรภาพราคายาง เพื่อป้องกันความผันผวนของราคายาง นโยบายการใช้เงินสงเคราะห์ยาง (cess) ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อวงการยางพารา และนโยบายด้านการพัฒนากำลังคน ทั้งการเพิ่มจำนวนและคุณภาพของนักวิจัย/นักวิชาการด้านยางพารา การสร้างแรงจูงใจคนเข้าทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมยางพารา สนับสนุนการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนยางพาราในมหาวิทยาลัยผ่านการวิเคราะห์ความต้องการกำลังคนด้านยางพาราของประเทศ
- 1.2 กำหนดและทบทวนกฎระเบียบต่างๆให้เอื้อต่อการผลิตและการประกอบการ ผ่านกลไกการสนับสนุนจากภาครัฐ
- 1.3 กำหนดมาตรการเพื่อกระตุ้นการสร้าง demand ภายในประเทศ รัฐบาลควรมีนโยบายสนับสนุนการใช้ผลิตภัณฑ์ยางพาราในหน่วยงานภาครัฐ เช่น ยางในงานวิศวกรรม ยางล้อรถ เป็นต้น และจัดให้มีการรับรองผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มาจากผลงานวิจัยเพื่อสร้างความเชื่อมั่นกับผู้บริโภค
- 1.4 บริหารจัดการผลิตภัณฑ์ยางที่ไม่ใช้แล้วอย่างเป็นระบบ เช่น ภาครัฐออกกฎหมายเพื่อควบคุมและจัดการผลิตภัณฑ์ยางที่ไม่ใช้แล้ว

2. ยุทธศาสตร์การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เดิมและผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีศักยภาพ

การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เดิมและเป็นผลิตภัณฑ์ปลายน้ำที่มีความโดดเด่น ในอุตสาหกรรมที่มีการใช้ยางพาราเป็นลำดับต้นๆ โดยทำวิจัยและพัฒนาเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและปรับปรุงกระบวนการผลิตเดิมให้สามารถแข่งขันได้ แบ่งเป็น 2 กลุ่มอุตสาหกรรมหลักคือ อุตสาหกรรมยางล้อและอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากน้ำยางชั้น

2.1 อุตสาหกรรมยางล้อ

วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตล้อยางเพื่อยกระดับมาตรฐานยางล้อไทย จากปัจจุบันอยู่ที่ระดับ

3 สู่ระดับ 2 โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพรถบรรทุกและยางเรเดียลของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กที่เป็นของคนไทย

กลยุทธ์การดำเนินงาน

2.1.1 การจัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบผลิตภัณฑ์ยางล้อ ที่ผ่านการรับรองมาตรฐานห้องปฏิบัติการทดสอบ (ISO 17025) และมีเครื่องมือทดสอบ รวมถึงบุคลากรอย่างพอเพียง

2.1.2 สร้างบุคลากรด้านวิศวกรและช่างเทคนิค ให้มีคุณภาพและปริมาณเพียงพอต่อการเติบโตของอุตสาหกรรม

2.1.3 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต โดยให้ความสำคัญกับการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีให้ทันสมัย เช่น การวิจัยสูตรยางเพื่อให้มีน้ำหนักลดลงและลดต้นทุน การวิจัยเพื่อหาสารอื่นๆ ทดแทนการใช้ aromatic oil ที่มีการห้ามใช้ในประเทศแถบยุโรป พัฒนาเทคโนโลยีเพื่อลดพลังงานในสายการผลิต รวมทั้งพัฒนาเทคโนโลยีการออกแบบล้อยาง เป็นต้น

2.2 อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากน้ำยางชั้น

เน้นการวิจัยและพัฒนากระบวนการผลิตให้สามารถแข่งขันกับประเทศคู่แข่ง เช่น มาเลเซีย ได้ โดยให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กที่เป็นของคนไทย ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากน้ำยางชั้นที่เป็นกลุ่มอุตสาหกรรมหลักของประเทศและมีการผลิตอยู่ในลำดับต้นๆของโลก คือ อุตสาหกรรมถุงมือยาง อุตสาหกรรมเส้นด้ายยืด และอุตสาหกรรมถุงยางอนามัย ซึ่งแต่ละอุตสาหกรรมจะมีกลยุทธ์การดำเนินงานแตกต่างกันไปดังนี้

2.2.1 กลยุทธ์การดำเนินงานของอุตสาหกรรมถุงมือยาง

2.2.1.1 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต และเทคโนโลยีสนับสนุนอื่นๆ ตลอดกระบวนการผลิต เน้นการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตและเครื่องจักรที่ทันสมัยมีประสิทธิภาพเทียบเท่าหรือเหนือกว่าประเทศมาเลเซีย เช่น การพัฒนาเครื่องถอดถุงมือยางด้วยระบบ

automatic การออกแบบพิมพ์มือที่มีประสิทธิภาพและราคาเหมาะสม ลด ต้นทุนด้านพลังงานที่ใช้ในการผลิตหรือการใช้พลังงานให้เกิดประสิทธิภาพ สูงสุด และพัฒนาวิธีการควบคุมคุณภาพในสายการผลิตที่มีความแม่นยำสูง

2.2.1.2 สนับสนุนให้มีห้องปฏิบัติการรับรองคุณภาพที่ผ่านการรับรอง

ห้องปฏิบัติการทดสอบตามมาตรฐาน ISO 17025 จำนวนพอเพียงเพื่อการ รับรองมาตรฐานคุณภาพถุงมืออย่างทันต่อความต้องการของลูกค้า

2.2.2 กลยุทธ์การดำเนินงานของอุตสาหกรรมเส้นด้ายยางยืด

2.2.2.1 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนากระบวนการผลิตให้มีคุณภาพสม่ำเสมอ

ให้ความสำคัญกับการวิจัยที่ผู้ผลิตสามารถนำไปใช้ควบคุมคุณภาพวัตถุดิบ และกระบวนการผลิตให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพสม่ำเสมอตรงตามความ ต้องการของลูกค้า

2.2.2.2 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม เช่น การหา

สารเคมีที่ไม่เป็นพิษแทนการใช้กรดในกระบวนการผลิต การพัฒนาระบบ บำบัดสารเคมีที่ใช้แล้วในกระบวนการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ยุ่งยาก และมีต้นทุนไม่สูง

2.2.3 กลยุทธ์การดำเนินงานของอุตสาหกรรมถุงยางอนามัย

2.2.3.1 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เทียบเท่ากับผลิตภัณฑ์ที่ผลิต

จากน้ำยางสังเคราะห์ มีเป้าหมายในการพัฒนาสูตรการผลิตให้ได้ถุงยาง อนามัยที่มีความบางระดับ 0.05 ± 0.01 มิลลิเมตร และมีความแข็งแรง ดีกว่าหรือเทียบเท่าถุงยางอนามัยที่ผลิตจากน้ำยางสังเคราะห์

2.2.3.2 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตเพื่อลดแรงงาน ให้

ความสำคัญกับการพัฒนาเครื่องจักรในสายการผลิตให้เป็น automatic ใน ส่วนต่างๆให้ได้มากที่สุดจนสามารถลดการใช้แรงงานคนได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ราคาเหมาะสม และใช้งานได้ง่าย

การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีศักยภาพ เน้นการสร้างมูลค่าเพิ่มจากน้ำยางสดและน้ำยางข้น ตลอดจนผล พลอยได้จากน้ำยาง ให้เกิดการใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด และการสร้างผลิตภัณฑ์ใหม่ให้เป็นทางเลือกกับผู้ผลิตและผู้บริโภค

กลยุทธ์การดำเนินงาน

2.3.1 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาการใช้ประโยชน์จากสารที่ไม่ใช่ยางในน้ำยาง (non rubber constituents) เนื่องจากประเทศไทยมีจุดแข็งด้านมิน้ำยางสด จึงสามารถวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์จากสารที่ไม่ใช่

ยางในน้ำยาง (non rubber constituents) เป็นผลิตภัณฑ์มูลค่าสูง เช่น เวชสำอาง ผลิตภัณฑ์อาหารเสริม เครื่องมือ/อุปกรณ์ทางการแพทย์

2.3.2 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางให้มีสมบัติเทียบเท่าพลาสติกชีวภาพ

(bioplastic) สามารถทดแทนการใช้พลาสติก มีสมบัติย่อยสลายได้ง่าย เพื่อความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

2.3.3 สนับสนุนการสร้างบุคลากรวิจัยด้านน้ำยางและสาขาที่เกี่ยวข้องทุกระดับ เช่น สาขา

ชีวเคมี และเคมีวิเคราะห์ เป็นต้น ด้วยการบริหารจัดการผ่านกระบวนการทำวิจัย รวมถึงการสนับสนุนให้เกิดการเผยแพร่ผลงานวิจัยและแลกเปลี่ยนความรู้ด้านน้ำยางอย่างกว้างขวางและสามารถเข้าถึงได้ง่าย

2.1.4 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านไม้ยางพารา ทั้งด้านการผลิตและการแปรรูป

3 ยุทธศาสตร์การสนับสนุนการส่งออก

มาตรการที่ช่วยสนับสนุนการส่งออก จะเป็นอีกหนึ่งสิ่งสำคัญที่ช่วยสนับสนุนให้ผู้ประกอบการยางพาราสามารถลดต้นทุนด้านต่างๆ และช่วยเพิ่มโอกาสในการแข่งขันบนเวทีโลก จึงต้องให้ความสำคัญในการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาและกำหนดทิศทางเพื่อสนับสนุนการส่งออกผลิตภัณฑ์เพิ่มขึ้นดังต่อไปนี้

กลยุทธ์การดำเนินงาน

3.1 สนับสนุนโครงสร้างพื้นฐาน (infrastructural) เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรม เช่น จัดตั้งเครือข่ายวิจัยยางพารา การวิจัยและพัฒนาาระบบพลังงานของประเทศ การวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมแม่พิมพ์ยาง การวิจัยและพัฒนาเพื่อการสนับสนุนและสอดคล้องตามมาตรฐานสิ่งแวดล้อมโดยเน้น clean technology การจัดตั้งศูนย์ข้อมูลสารสนเทศด้านยางพาราครบวงจร โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์ผลงานวิจัยหรือองค์ความรู้ใหม่ให้ทราบอย่างทั่วถึงและสามารถเข้าถึงได้ง่าย

3.2 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน ปัจจุบันพบว่าต้นทุนด้านการขนส่งระหว่างต้นน้ำจนถึงปลายน้ำสูง ดังนั้นควรเน้นการวิจัยและปรับปรุงกระบวนการต่างๆ เพื่อการลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของประเทศ เช่น การวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลสนับสนุนให้เกิดรูปแบบตลาดยางพาราที่เหมาะสมกับแต่ละท้องถิ่นและมีการกระจายตัวของตลาดยางพาราให้มากขึ้นกว่าปัจจุบัน สนับสนุนงานวิจัยที่เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจกำหนดการกระจายตัวของแหล่งปลูกยางพาราและการตั้งโรงงานผลิตภัณฑ์กลางน้ำให้เพียงพอต่อการรองรับวัตถุดิบเข้าสู่กระบวนการผลิต

3.3 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านการมาตรฐานยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้ความสำคัญกับการวิจัยด้านการควบคุมคุณภาพวัตถุดิบให้มีความสม่ำเสมอตั้งแต่วัตถุดิบต้นน้ำและกลางน้ำสู่การผลิต

ในอุตสาหกรรมปลายน้ำ ด้วยการวิจัยในเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อคุณภาพน้ำยางและการควบคุมปัจจัยเหล่านั้น สนับสนุนให้ยกเลิกข้อกำหนดการห้ามนำน้ำยางสกิมเป็นวัตถุดิบในการผลิตยางแท่ง และสนับสนุนการวิจัยให้ได้ข้อมูลในการกำหนดมาตรฐาน เพื่อให้มีมาตรฐานยางและผลิตภัณฑ์ยางของประเทศ รวมทั้งให้เกิดความร่วมมือด้านการมาตรฐานกับต่างประเทศ

4 ยุทธศาสตร์การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้มีประสิทธิภาพ

การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต ตลอดจนเครื่องจักรที่ใช้ผลิตเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อการเพิ่มประสิทธิภาพให้กับอุตสาหกรรมยางทั้งระบบ เนื่องจากปัจจุบันเทคโนโลยีบางส่วนใหญ่ยังไม่เป็นของไทยอย่างแท้จริง ดังนั้นการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม จะช่วยให้อุตสาหกรรมยางไทยพัฒนาได้อย่างรวดเร็วและยั่งยืนต่อไป

การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตได้จำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมต้นน้ำ และเทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมกลางน้ำ

4.1 การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมต้นน้ำ

กลยุทธ์การดำเนินงาน

- 4.1.1 การวิจัยและพัฒนาพันธุ์ยางและผลผลิตน้ำยาง ให้มีความสำคัญกับการวิจัยและพัฒนาพันธุ์ยางของไทยให้มีผลผลิตต่อไร่เพิ่มสูงขึ้นและมีคุณภาพตรงตามความต้องการผู้ประกอบการ การคัดเลือกพันธุ์ยางให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่ การพัฒนากระบวนการหรือเครื่องมือกรีดยางให้มีประสิทธิภาพและต้นทุนต่ำ การวิจัยเพื่อเพิ่มเวลาในการกรีดยางให้สามารถกรีดได้หลายช่วงมากขึ้นนอกเหนือจากการกรีดยางตอนเช้า การบำรุงดูแลรักษาสวนยางอย่างถูกต้อง และพัฒนาฝีมือแรงงานกรีดยางนอกระบบให้มีทักษะที่ถูกต้อง
- 4.1.2 สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาการเพิ่มมูลค่าและลดต้นทุนในอุตสาหกรรมต้นน้ำ ให้มีความสำคัญกับการวิจัยที่สร้างมูลค่าเพิ่มของยางก้อนถ้วยและเศษยางที่เกษตรกรสามารถทำได้ง่าย มีต้นทุนการผลิตไม่สูง การวิจัยและพัฒนาอุปกรณ์ทดสอบ/วิธีทดสอบ/วิเคราะห์น้ำยางที่ให้ผลแม่นยำ รวดเร็ว ราคาเหมาะสม เช่น อุปกรณ์วัด % DRC อุปกรณ์ตรวจหาสิ่งปลอมปนในน้ำยาง เป็นต้น และพัฒนากระบวนการถ่ายทอดเทคโนโลยีใหม่หรือภูมิปัญญาชาวบ้าน โดยให้เกษตรกรสามารถเข้าถึงและเข้าใจได้ง่าย เพื่อให้สามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้จริง

4.2 การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมกลางน้ำ

กลยุทธ์การดำเนินงาน

- 4.2.1 สนับสนุนการวิจัยด้านการควบคุมคุณภาพและปรับปรุงสมบัติน้ำยาง พัฒนาการผลิตและวิธีการควบคุมคุณภาพน้ำยางให้มีความสม่ำเสมอและมีคุณภาพและสมบัติสอดคล้องตามความต้องการของแต่ละอุตสาหกรรม เช่น การหา parameters กำหนดคุณภาพน้ำยางที่สามารถบ่งชี้สมบัติการขึ้นรูปและคุณภาพผลิตภัณฑ์ประเภทต่างๆได้อย่างแม่นยำ การวิจัยเพิ่มปริมาณ DRC ของน้ำยางขึ้นตามความต้องการของผู้ใช้ เพื่อลดต้นทุนการขนย้าย เป็นต้น
- 4.2.2 สนับสนุนการวิจัยด้านการควบคุมคุณภาพยางแห้ง พัฒนาการผลิตและวิธีการควบคุมคุณภาพยางให้มีความสม่ำเสมอและมีคุณภาพสอดคล้องตามความต้องการของแต่ละอุตสาหกรรม เช่น การผลิตยางที่มีความหนืดเหมาะสม ลดพลังงานที่ต้องใช้ในสายการผลิตเพื่อขึ้นรูปผลิตภัณฑ์ประเภทต่างๆ